

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagós)

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

GRACIES A DEU!

A Budapest, un catedràtic de la Universitat s'ha suïcidat davant dels seus deixebles.

Gràcies a Déu que trobem un senyor d'aquests que viuen d'ensenyar el que no saben, capaç d'enrojolar-se-li les galtes.

El digne professor hongarès de què parlen els telegrams dels periòdics, va anar a classe com cada matí, el dia que va deci dir treure's del davant.

Aplegats en torn seu els alumnes, els va parlar en aquests termes:

"Senyors i amics meus, aquesta comèdia que estic representant aquí, fa tants anys, comença a avergonyir-me una mica.

"Quan vaig iniciar els meus treballs a la càtedra, se'm va plantejar una disjuntiva.

"Havia de triar entre consagrar-me a a la investigació de la veritat i a l'estudi de la ciència i servir a l'Estat.

"Si servia els que em paguen, em trobava en conflicte amb la meva consciència.

"Si deia sempre la veritat, arriscava el meu pa i el dels meus fills.

"Vaig voler contemporitzar, encenent un ciri al diable i un altre a Déu.

"Ni a Déu ni al diable els tenia contents amb aquest mètode i vaig haver d'acotar el cap.

"Obeï llavors el meu amo. Vaig ensenyar des del moment en què la por em rendí. Vaig fer, senzillament, el que em manaven.

"Però jo no tenia vocació de criat i he patit molt.

D'AQUESTS PASSATS DIES

—On vas així? Que no ho saps que s'ha acabat el Carnaval?
—Sí, però no la pluja.

LES PELLICULES AMBULANTS

—Ep, senyor operador, que aquesta no és la dona legítima!

"Em corcava el remordiment. D'angúnia em fonia.

"No em feia profit el pa que menjava.

"Em sabia greu enganyar-vos, abusar de la vostra innocència, desgraciar i malmetre la vostra joventut.

"No puc més amb el fàstic que la meva covardia em produeix i em faig jo mateix justícia, sententciant-me a mort per les meves malifetes i executant-me per la meua pròpia mà.

"Adéu-siau, amics!"

I prenent tot seguit una forta dosi de veronal, el digne professor de Budapest va caure en ple camp de batalla, com un heroi.

Un bel morir...

Joaquim de Pastors

Joaquim de Pastors, que acaba de morir en un llit d'hospital, era un periodista molt estimable. I un home digníssim, un cavaller. Jo mai li havia oït malparlar d'un absent. Aquest és el millor elogi que pot fer-se del malaurat Joaquim de Pastors.

No fa masses dies que jo el veia i el saludava. Era al Paral·lel. Joaquim de Pastors caminava abstrèt, un xic encorbat. Vestia un abric prim i usat, de color. Somreia.

En els seus ulls clars encara no havia mort l'esperança d'un demà millor, d'un demà com mereixia Joaquim de Pastors: ple de sol, amb una casa clara i confortable, amb llibres, amb mobles bons, amb bones robes.

Ara em sorprèn—em sorprèn dolorosament—la nova de la seva mort. La mort d'aquest estimable periodista, d'aquest estimable company, d'aquest home noble—noble per la sang i per l'ànima—ha passat entre la indiferència de tothom. Han aparegut unes gasetilles fredes, de compromís.

Això ha estat tot. Es a dir, no: Francesc Madrid ha dit unes paraules enceses de bondat i profunda emoció a "La Noche" o a "El Día Gráfico", no recordem bé.

Francesc Madrid ens diu que no arribaven a vint-i-cinc els amics que acompanyaven el cadàver de l'estimat company. Entre aquests vint-i-cinc amics hi havia unes senyores, uns senyors endolats. Ara ja Joaquin de Pastors dorm—descansa, per fi!—sota unes capes de terra. Sobre aquesta terra, la pluja d'aquests dies, haurà estat com un plor.

Vint-i-cinc anys de periodisme l'han dut a la fossa comú, de la mateixa manera que a altres els ha dut a la direcció d'un periòdic. Fou sempre un senyor, aquí en aquesta terra on hi ha tants diners, però on és tan difícil ésser senyor. Fou un senyor fins en aquests darrers dies de la seva vida, en què la misèria l'anà acorralant. Tenia una gran comprensió, una finor d'esperit com no té tothom. I una bondat que ajudà a en-sorrar-lo. La seva mà, que s'havia allargat sempre per a donar, mai va allargar-se per a demanar.

Era intelligent, era bo. I, naturalment: ha mort en la misèria.

Jo escric aquesta nota amb una profunda emoció, dolorit en pensar que podia haver-lo ajudat i no vaig fer-ho.

Que ell m'ho perdoni.

LLUÍS CAPDEVILA

ELS LLUNATICS

Visca la xirinola! Ja som més! Des de fa poc temps, la massa hiperbòlica dels llunàtics comptem amb uns quants adherits més, i, tal vegada, no tocaran gaires hores sense que en sortim guanyadors d'un feix nombrós d'adeptes i ajudadors incondicionals.

Ara bé; hi ha llunàtics i llunàtics, com hi ha, per exemple, polítics i polítics, és a dir, que cal saber distingir la mena d'uns i altres per a no descendir a la vulgaritat d'incloure'ls a tots en una mateixa llotja.

De primer seti, hi ha els llunàtics per temperament, volem dir els que en llurs actes o en llurs obres, demostren les variacions climàtiques que, segons diuen, són pròpies de la lluna; i en segon rengle, hi ha els llunàtics per vocació, o sigui, els que en són tan adoradors que, àdhuc, pensen i viuen només albirant o esperant l'hora del formós jorn que hi podran anar a la lluna, sinó per a habitar-hi, per a passar-hi l'estona, en un viatge ràpid d'anada i tornada, com aquell que va, posem per cas, a un dels plens d'alguna assemblea. Nosaltres, però, hem de confessar que tant tenim dels uns com dels altres, puix ambdues coses ens plauen a la vegada.

Trobem que l'ésser perfecte, és a dir, perfecte no, puix de gent perfecta, perfecta, no n'hi ha, però, vaja, el més aproximat a la perfecció, és un avorriment sense substància, una cosa així com una salsa sense espècies o un sermó de Quaresma; i que cal, el que vulgui passar els cent "cotxinos" anys d'existència de la manera més alegrement possible, no ésser-ho tant de perfecte ni molt menys, i més aviat el que s'imposa

és l'ésser precisament climàtic o variable, encara que només sigui per a poder, en un moment donat, cercar la guia del primer gat o gata que s'entrebanqui amb un, i fer-lo grinyolar.

Com trobem també molt apropiat que als temps que volem més que correm—i després d'oír Marinetti—, després de tants de segles que diuen que el món roda, cercar el mode d'esbrinar la faisó de sortir-ne d'aquest món, sense allò tan gastat de "perdre el món de vista", o bé d'"anar a fer malves" en qualsevol recó de terra, plena de cucs per a què et roseguin la matèria en un esternut.

I el desllorigament ja hi ha qui l'ha trobat en teoria; ara, el que manca és ajustar-lo a la pràctica. Es tracta de què poguem anar a un altre planeta, i si no ens fa el pes, tornar, i llavors preparar l'anada a un altre, i així successivament, fins co-nèixer el set planetes restants que, més o menys llunyans, ens cerclen o envolten. Diuen que això serà una realitat mitjançant la construcció d'un gros coet—quelcom així com la bala famosa de l'obra "De la terra al Sol"—amb la forma exacta d'aquests que veiem voleiar espurnejants quan hi ha festes, i dintre d'aquest coet, hi haurà la cabina corresponent per a cuinar, menjar, dormir, fabricar l'aire, fer la velocitat i portar la direcció. Hi han altres feines a fer corporals, però aquestes es podran fer a la tum-tum, per foradets "ad hoc", i rebí qui rebí al dessota.

Amb aquest coet s'anirà a la lluna de primer antuvi, ja que és la lluna la terra més prop de la Terra, i si dona resultat—com creiem de bo de bo—es construiran altres coets apropiats pels gremis que hagin d'anar a raure als planetes que els pertoqui. Així, els "Don Juans", aniran a Venus; els guerrers, a Març; els marins a Neptú; els tarats a Mercuri... En fi, no entrarem en més detalls, car el propòsit ha estat pels sabedors del projecte que suposem haurà de tenir ajudes, sobretot, si es té en compte que el primer viatge ha d'ésser a la Lluna, país de Colombines, poetes i mandolines, que rebran a un amb salms harmoniosos de rimes i cançons, que n'hi haurà per restar-hi a viure per sempre amb ells i deixar les altres cançons i els llunàtics de la terra que, per ésser-ho només de nom, no hagin tingut delit per a anar a la lluna, quan l'ocasió se'ls ha presentat.

Nosaltres som dels llunàtics que hi anirem si podem comptar amb una ajuda per a obrar. Apa, doncs, llunàtics de bona lluna, la subscripció queda oberta. Podeu enviar els donatius que us sembli, que els fareu seguir a qui correspongui tot seguit, remerciant-vos abans per haver demostrat que sou uns vers llunàtics, i no dels que sols li fan lladrucs a la pobra Lluna.

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

Un rellotge sense corda

Diuen que l'enginyer suís Léon Reuter, ha inventat un rellotge, al qual no se li ha de donar corda. Es una cosa molt seriosa; res de fantasies de boig. M. Reuter ha dotat el seu rellotge de mitjans propis, gràcies als quals es dona corda ell mateix; l'energia que necessita la pren del mecanisme, per procediment molt enginyós, dels desplaçaments que determinen en l'instrument les variacions de la temperatura i de la pressió baromètrica.

L'invent és importantíssim, grandios. Però, qui feia gastar fòsfor a Léon Reuter per una cosa així. Hi han uns rellotges que també van sense corda, són més vells que l'anar a peu: els rellotges de sol. M. Reuter, doncs, no ha trobat res nou.

TOT UN ACTE

Volem nomenar-lo així, no sols amb la certesa de què fem cap úl temerari, sinó amb la fermesa d'una convicció que dura arreu on es demostra l'ambient de la intel·ligència, deslliurada, però, de tota mena de mesquineses. Potsar és un xic tard per a parlar-ne, però certes coses valen més tard que mai.

Ens referim a l'aplec formós hagut dis-sabte passat, aplec d'amistat, d'admiració i d'adhesió a l'obra—no una obra—de nostre volgut campatrici, Manuel Fontdevila. Tal vegada en aquest mateix nombre hi hagin altres ratlles, altres pensaments que, d'acord amb l'opinió general, en parlin ja d'aqueix acte. No ens fa res; nosaltres volem dir-hi també la nostra, complaguts a l'ensem de coincidir amb els que se'n facin ressò.

Altrament, fa pena que, actes d'aquesta ideologia, no tinguin al seu darrera—ja que no al seu entorn—, l'entusiasme, l'ajut moral i, sobretot, el cor de tots els qui, per obligació—si la sabessin—, haurien de prestar-li, traspasant la fita d'un senzill reportatge minso i fred.

No volem significar l'absència de molts, car l'absència material no vol dir res, mentre l'esperit hi sigui.

Volem alludir a l'esperit dels mancats d'esperit per paradoxa, que en aqueix acte, com en altres semblants realitzats—un d'ells el que es féu en honor de Lluís Capdevila—han restat en l'ombra, i en aquesta ombra, ja de per ella mateixa prou fosca, han palesat la fosca de llurs fons.

Recordem a l'efecte els mots de Fontdevila, referents a la manca d'un front únic. Teniu raó, amic Fontdevila; ací hi manca, realment, aqueix front únic, i el que és més sensible, hi manca també la voluntat de fer-lo, precisament pel que representa d'únic.

Ací n'hi ha alguns que no hi volen saber res amb el front, empetitit que el tenen per les envejes, els orgulls que eixorquen els sentiments, i la sapiència que es creuen dominar vanitosos a l'extrem de jutjar inferior tot el que no surt d'ells.

No hi fa res, no, que tots siguin de casa i que pel fet d'ésser tots de casa haurien de professar l'ajut i l'estimació mútua. "Tu fes el teu fet, si pots, que jo ja procuro pel meu..." Heus ací la màxima que s'han imposat, i el que és més greu, quan un altre el fa el seu fet, procuren fer-li la traveta i rebaixar els seus mèrits; a no ésser que sigui dels mansos que s'aixopluguen sota el porxo de llurs enganys.

A nosaltres, però, i suposem que a l'homenatjat tampoc, no ens fa res el no haver vist les adhesions dels que creiem havien d'adherir-se. El que ens dol és veure com hi ha qui gosa apropiat-se l'exclusiva del mot de ver representant de l'intel·lecte de casa, sense albirar que qui renega o rebaixa llurs germans, poc fa de valor per a casa.

Es així, tal vegada, com pensen vèncer i enlairar les lletres catalanes, fent ne una divisòria suïcida de matisos i d'estaments? Com si les lletres haguessin d'estar sotmeses a les creències d'una part de qui les mou.

De totes maneres, tinguem l'esperança d'una comprensió final, d'una germanor intel·lectual en bé de tots; i amb el cor, nosaltres, a l'acomodar En Fontdevila, li direm: "Encara que per raons de sentiment us voldríem entre nosaltres, no ens dol que ens deixeu, car sabem que esteu sempre amb nosaltres; seguïu amb el conreu de la nostra parla, i a la tornada, que esperem propera, ja veureu com tindreu les mans dels qui ara no us les han donades. No en

serveu, però, ressentiment, car no ha estat més que una petita incomprensió que el temps esvairà per a fer lluir més potent i mirífic el Sol de Casa nostra. Oidà."

Un milió de pessetes

Hem oït a dir que el senyor Francesc Cambó és un gran patriota i sent un gran amor per a Catalunya. Nosaltres hem dubtat sempre d'aquest patriotisme, d'aquest amor. El senyor Francesc Cambó mai no ens ha semblat un cabdill. En canvi, ens ha fet sempre l'efecte d'un gran home de negocis. En tot home de dretes hi ha amagat un negociant. En el senyor Cambó, el que hi està amagat és un negociant d'empenta.

L'amor a Catalunya mai no li hem vist clar. En canvi, li hem vist clar, massa clar, l'amor als negocis.

Ara ens diuen que el senyor Cambó ha donat un milió de pessetes per a fundar el diari catòlic del funest Pare Vallet.

Naturalment, el senyor Cambó pot fer dels seus diners el que vulgui. Ben seus són.

Però no ens sembla una gran prova d'amor al poble ajudar a la fundació d'un periòdic clerical, el qual serà una arma contra els homes honrats i d'idees lliures.

I els homes honrats i d'idees lliures, senyor Cambó, són més necessaris que els capellans per al ressorgiment del nostre poble.

LA QUARESMA

Ja ha arribat l'olla gran dels capellans, la mare de la butlla, la Quaresma. Els catòlics no poden menjar carn, però n'hi ha que no mengen ni mongetes.

Pels frares, capellans i potentats, això de les quaresmes són "punyefiles"; en canvi hi ha un sens fi d'obriers humils que en fan cada any, almenys, mitja dotzena.

No crec que ningú n'hagi de fer res de si un hom menja carn o beu vi negre; Déu no demanarà mai a ningú si són de carn o peix les obres seves.

Tan pecat fa el que mata un xai o un bou, com el qui pesca un lluç o una balena; si es peca mossegant un préssec d'or, peca igual el que es menja una ceba;

perquè tots són vegetals i animals, i al cap d'avall tot plegat és matèria, i si de la matèria en viu el cos, tant és viure d'aquesta com d'aquella.

Però els rectorots d'això en saben un niu, el cas és vendre butlles; fer pessetes; després vindrà la Pasqua i, tant se val!, com que renaix Jesús, s'ha de fer gresca.

Ja ho és de ximple ja, tot aquest món: per Carnaval es posen la careta, el pecat de la carn va a tort i a dret i el qui no és ben bé ximple, el fa o ho sembla.

Pasem tres dies i... patam! Ja hi som: ja ens vénen amb la santa penitència, amb el no menjar carn, amb el resar i amb tota una renglera de tragèdies.

Tan ximplés són aquells del Carnaval, com els ximplés que ara fan abstinència. Els únics vius són aquests capellans, tan rodanxons i amb l'esquena ben dreta. La panxa se'ls hi eixampla un poquet més, tan bon punt sobre el món ve la Quaresma.

FLIC

**Anissos
de Frare**

Xistus de sagristia

Pessetes 1

Domènec de Bellmunt

**Del Paral·lel
a Montmatre**

Pessetes 3'50

L'assassinat d'un jesuïta

En el número anterior de LA CAMPANA DE GRACIA parlàvem de l'assassinat, a París, del jesuïta espanyol Paredes. La premsa de dretes d'ací i d'allí no en diu gairebé una paraula. En canvi, la premsa francesa d'esquerra se n'ocupa llargament. Vol alça el vel tenebrós que cobreix de misteri aquest afer.

Heus aci, per exemple, el que en diu la "Lumière" amb el títol suggestiu de "Quan el Jesuïta és rei...":

"No es pot parlar dels jesuïtes sense passar per un esperit retardat i ridícul! Com, tanmateix, no adonar-se del que el misteriós assassinat del senyor Paredes, deixa endevinar de la potència de la Congregació?"

La Companyia s'ha instal·lat completament a França. Ocupa immobles severes, d'aspecte anodí; té afiliats aparentment laics; fa negocis de comissions i exportacions; maneja sumes considerables i retribueix—amb quina finalitat?—a persones completament deshonrades pel vici.

Amb ocasió d'algun crim es projecta alguna claredat sobre el misteri d'aquesta organització formidable. Però ben aviat tot retorna al silenci de sempre.

L'enquesta de la policia és entrebancada; hi intervenen els consulsats per a esgarriar l'obra de la justícia. Els diaris de gran informació, tan àvids del fet divers, són discrets amb aquest afer. Ningú no en parla, ningú no busca: els jesuïtes tenen força per a dominar la policia, la magistratura i el Govern de la Unió Nacional.

Aquest incident no demostra prou la necessitat de mantenir l'aplicació de la llei sobre les congregacions?"

Un altre diari, "L'Œuvre", encara, pregunta si caldrà de mantenir encara a França els jesuïtes molt de temps fóra de la llei:

"Quan guitem el misteri del carrer de Varenne, del qual tractem d'aixecar el vel ens preguntem quin paper juguen a casa nostra tots aquests Euguinos, aquests Paredes, aquests Glike, tots aquests estrangers sense pàtria, lligats entre ells, per qui sap quins secrets, per qui sap quines finalitats.

I és donar una prova de sectarisme, és rompre la unió nacional de preguntar als directores de la república per treure aquests hostes indesitjables?"

Car, el més estrany de tota aquesta història, no és que els jesuïtes internacionals del carrer de Varenne i del carrer de Sevres, siguin els hostes d'un Govern que no ha abjurat encara, oficialment, les lleis sobre les congregacions?"

El quart poder

L'actual Societat, basada en la felicitat dels poderosos que han nascut en bressol d'or i en una sèrie de prejudicis absurds, convencions falses per als que han nascut a l'altre cantó de la barricada, la formen quatre poderosos poders que, a semblança de pilans l'aguanten i sostenen junt amb el seu deslloriat sistema capitalista que la fa viure en la més hipòcrita i criminal de les vides socials.

Apart del Capitalisme, l'Estat i l'Església, factors essencials de la Societat burgesa, és el quart poder la premsa, el més noble i més humà de tots.

Nascut en l'escola liberal del passat segle, és l'únic poder que, basat en la Democràcia, influeix fonament en la vida dels pobles i de les col·lectivitats humanes.

Es la premsa l'única cosa de l'actual Societat que no deixarà d'existir quan la plu-

L'AFICIO

—La pilota, creu-me, convé més a l'olla que al camp!

ja de foc de la revolució ho envaeixi tot; ans al contrari, quedarà en peu per a acomplir la missió a què està destinada, això és, desvetllar les consciències i instruir el poble, i no ésser com ara, mantes vegades, agent de la burgesia, fent-li la cort, i afront de deshonra en comptes d'honor i de justícia.

Es l'únic factor dels que componen els poders de la Societat que és útil a la Humanitat. Es el reflexe de les arts i de les ciències; per ella els versos sublimes dels genis de la Poesia van de boca en boca; les belleses de l'Univers i del firmament, les joies dels Museus en marbres i en pintures són donades a conèixer a bastament al poble; i és la tribuna moderna oberta lliurement, on els homes que pensen i que mediten, i els Apòstols de l'Ideal que davant de les injustícies senten fam i set de justícia, fan oír la seva veu acusadora davant dels Poders de la Societat i pugnen per a fer vibrar l'ànima del poble per a què es faci justícia.

Es la premsa el quart poder, el més formidable de tots perquè amb energia inesgotable planta cara a les fúries desencadenades de l'opressió que, malgrat les presons i la meralla de què disposen, no poden aterrar ni molt menys el seu poder de transmetre el Pensament, del que la premsa n'és el baluard.

SALVADOR MAJÓ

El monestir de Poblet en perill

Si, altra volta el monestir de Poblet, una de les joies artístiques de més valor de la nostra terra, està altra vegada en perill.

El perill, però, no és ara d'un esfondrament. No és un perill tan gran, però és un perill més vergonyós encara.

Persones de diners i d'influència treballen per tornar-lo als frares de l'ordre del Cister.

"La Nau", de primer, i ara "La Publicitat" han donat, encara que d'una manera tímida, el crit d'alarma. Per la seva banda, "Catalunya Social" se'n refrega les mans amb l'esperança que això sigui un fet immediat.

A nosaltres ens semblaria una cosa tan revoltant, que no ho volem creure. Cal recordar que foren els pobles d'aquells voltants els que, revoltats contra el seu domini ignominios, van expulsar-los. Si fou cremat, si fou devastat, fou en senyal de protesta. Són els mateixos frares i no el poble, els culpables veritables de què Poblet fos incendiat.

Si ara el monestir es torna a l'ordre del Cister, el poble es sentirà bufetejat a la cara: veurà incomplida la seva obra de justícia.

I qui diu que, si avui no, demà o un altre dia, aprofitant qualsevol revolta política no tornarà a córrer el malaurat monestir amb les teies incendiàries?

Posar-lo en mans dels frares és exposar-lo de nou a la seva destrucció.

Però aquest fet sol és ja més vergonyós que la seva destrucció mateixa.

Un impost per "inutilitats"

Els casats i per casar, ja es poden espavilar, que lleis noves es faran... Tots els marits i mullers que tinguin fills amb excés, una renda cobraran. ja es poden espavilar, Però tots aquells ganasses que, inútils o poca-traces, portin un any de casats sense senyal de cap fill, damunt seu caurà el perill d'impost d'"inutilitats". S'escaparan del tribut, els que fills hagin tingut o es tingui un orfe afillat, i qui, fent un sacrifici, en sostregui de l'hospici, tenint ja prou mals de cap. Amb això, ja queda entès: els que no facin el pes, casar-se és una follia. Per tot, queden "imposats": o pagar per mal casats, o pagar per solteria... Els que visquin malament, insultant-se mútuament, acusant-se de "tarats", el tribut els farà el sord... o han d'afillar-se un bord o pagar inutilitats. Però si alguna senyora diu que per un nin s'enyora i de precís li convé... sols li resta demanar i l'impost podrà burlar si fa ço que indicaré...

JOANET REMS

Pangalos davant del tribunal

Pangalos, l'ex-dictador grec, ha comparegut davant del Tribunal per a respondre de les seves gestions com dictador.

Molts, moltíssims, eren els que creien que l'actual govern grec no faria el que va dir, no judicaria el comportament de Pangalos. Però l'actual Govern és tot un Govern format per veritables homes i per amants del poble. Ha fet el que s'ha de fer amb un dictador.

En el número vinent parlarem de la sentència del Tribunal, puix que a l'hora que escrivim aquestes ratlles en tenim unes notícies molt incompletes.

Col·leccionista de títols

Una senyora americana, Nattie Parrot, que ha fet ja els setanta anys i que ha estat mare i àvia diverses vegades, s'ha matriculat recentment a la Universitat de La Florida. Pensa obtenir-hi un títol acadèmic d'ací un parell d'anys.

El més extraordinari de la senyora Parrot és que ha estat tota la seva vida estudiant i que en l'actualitat posseeix títols expedits per més de 25 Universitats.

Hi ha persones que col·leccionen segells de correus i altres ximpleries per l'estil. La senyora Parrot col·lecciona títols acadèmics.

La raó de conducta tan poc comú? En públic i en privat, ella mateix l'ha dit diverses vegades:

—Estudiar fins al darrer dia de la vida és la millor manera per a conservar la joventut de l'esperit.

VAZQUEZ MELLA

Ha mort Vázquez Mella, polític carlí.

Diuen que era un gran orador i un gran talent. Nosaltres ho creiem així perquè no ens agrada portar la contrària a ningú.

De Vázquez Mella n'havíem oït parlar quan actuava. La seva política no ens interessava.

La mort de l'home la sentim.

Correu de l'estranger

El Papa i la moda

En la sala del Consistori de Roma i a presència del Papa, s'ha celebrat l'acte de la beatificació d'Isabel Canori.

Aquesta Isabel Canori sembla que havia estat mare de família abans d'entrar a l'ordre de Trinitaris.

El pontífex, en el seu discurs, presentà Isabel Canori com un model admirable del pensament i de l'acció cristiana en la família. I digué que el seu exemple era molt lluny d'ésser imitat, per tantes pobres noies, per tantes dones joves que semblen haver-se oblidat del que vol dir ésser cristià i que

SANTIAGO RUSIÑOL

Màximes i mals pensaments

Pensa mal i no erraràs

PREU: 2 PESSETES

DISCUSSIO

—La Quaresma és una penitència.
—I un negoci.

LES IL·LUSIONS

—Ja no es casa amb aquell jovenet, donya Tula?
—No; ara em vull dedicar a la política.

NOIA PER A MEREIXER

—No m'hi casaria amb un nordamericà.
—Per què?
—Perquè tot ho fan amb màquina!

han perdut la dignitat de la vida i de les costums.

“Per això—digué el Papa textualment— vesteixen amb desvergonyida impudícia: són un insult als ulls de Déu i un objecte de menyspreu als ulls del món.”

No hem vist que enlloc les dones hagin protestat d'aquestes paraules del Papa. Reben pacientment les fuetades sense enrogir-se, i després segueixen tranquil·lament el consell de la modista que els fa cada vegada un parell de dits més curtes les fal·lilles i més pronunciats els escots.

El feixisme contra la Societat de les Nacions.

Francesc Coppala, a la “Tribuna”, examina els treballs acomplerts a Gènova per a l'establiment definitiu de la pau d'Europa.

La seva conclusió és que cal oposar-se als acords internacionals, preconitzats per la Societat de Nacions.

Heus ací les principals idees del seu article que resumim a títol de document:

“Tots aquest estatuts universals per a la seguretat no són altra cosa que estatuts universals per a la pau forçada, és a dir, per a la immobilitat forçada de l'equilibri mundial, cristallitzat a la imprevista i artificialment, en un moment contingent del seu esdevenir i que és el moment actual i aquesta immobilitat universal esdevé, en l'ordre històric, funest a Itàlia.

Aquesta immobilitat seria també idealment immoral perquè viola els procediments naturals i ètics de la història, on tota nació tendeix, espontàniament, a la plena afirmació d'ella mateixa i del seu geni propi, després de la servitud, fins a la llibertat, i de la llibertat fins a l'imperi.

Aquesta immobilitat és immoral perquè suprimint la lluita internacional en la forma suprema de la guerra, aboleix, en els pobles considerats separatament, l'estímul principal que els porta a esdevenir cada dia més forts, és a dir, a intensificar incesantment, a perfeccionar i a organitzar llurs capacitats pròpies, i no solament morals, sinó intel·lectuals i polítiques i a realitzar en elles mateixes una civilització cada dia més elevada.”

No ens caldrà subratllar com la mentalitat cada dia més extesa, que posa de relleu aquestes ratlles, és un perill per a la pau d'Europa. Seria inútil, però, davant certs esperits, de posar-los-hi una vegada més, davant dels ulls, l'estat de misèria material i espiritual en què els deixà la guerra.

L'afer de les ametralladores

Heus ací el que n'opinen alguns diaris demòcrates alemanys:

“L'afer de les ametralladores ha esdevingut un fet seriós i hom té raó en suposar que el comte Bethlem fent destruir “les peces de convicció” no ha fet més que seguir el consell d'Itàlia, tant més, quan el senyor Musolini és almenys tan compromès com el comte de Bethlem en aquest afer.”

I la “Gazette de Voss” acaba definint l'actitud que, segons ella, ha d'adoptar Alemanya en aquest conflicte:

“Nosaltres condemnem l'afer de Saint-Gotthard, el mateix que tota la política de Bethlem. L'Alemanya no ha participat ni participarà mai a les maniobres que vulguin desacreditar la S. de N.

No és pot comprendre ni al mateix París, que ens sigui agradable d'oír parlar d'investigacions, ara que estem, fa poc, lliures de controls militars. Malgrat això, no pensem prendre el partit d'Hongria i oposar-nos a les decisions que el consell de la S. de N. prendrà pel mes de març pròxim sobre aquest afer.”

MONISTROL

El senyor Perfecte Ametlla ens envia la següent rectificació, que ens prega li publiquem:

“Quan sortí a llum el número anterior, ens donàrem compte de l'equívoc que hi havia en un paràgraf inserit en el mateix, la redacció del qual no era prou clara i donava lloc a una mala interpretació.

Rectifiquem, doncs, el paràgraf així:

“Prometem assistir-hi, si se'ns permet, per a després fer l'elogi de la festa, la qual augurem revestirà la major serietat i brillantor.

UN AMIC DEL BÉ”

Queda complagut el nostre corresponsal i li preguem de no parlar dels afers que no conegui.

A Terra Santa s'ha declarat una epidèmia de verola.

Quina llàstima! Ara que venia Setmana Santa!

A Mèxic els catòlics segueixen armant guerra i omplint el país de sang.

I Jesús que predicava la pau, l'amor i la germanor!

A Rússia, el Comitè del partit comunista ha publicat un decret prohibint als membres de dit partit que participin de cap rifa ni cap altra mena de joc d'atzar.

A Roma s'ha atemptat contra Dacci Venturi, secretari general de la Companyia de Jesús.

Aquests atemptats, d'un quant temps en aquesta part, es reproduïxen amb una freqüència que deu esverar als jesuïtes.

El Govern de Pèrsia reclama a Anglaterra la possessió de l'illa de Bahrein, situada al golf Pèrsic.

Naturalment, Anglaterra diu que no hi vol saber res.

No s'estranyin els nostres llegidors de què parlem tant de política estrangera.

De què volen que parlem?

Baldwin, el ministre anglès—anglès i conservador, que són dos pecats en una sola persona—s'ha negat a ratificar el conveni de 1925, respecte a l'abolició dels gasos asfixiants.

Es una política molt humanitària la de Baldwin!

A Sevilla es construïran dues mil cases barates.

I a Barcelona? Quan es construïran cases barates a Barcelona, senyor baró de Viver?

No valdria més això que empastifar de ciment tota la ciutat?

El governador ha castigat amb una multa de 1.000 pessetes al propietari d'una casa de pisos. Dit propietari sembla que no donava l'aigua reglamentària als seus llogaters i es negava a efectuar obres de caràcter higiènic.

Aquesta vegada—un dia és un dia!—hem de felicitar el governador.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA